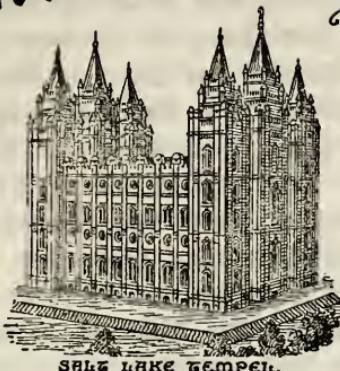

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Døden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1ste Februar 1901.

50de Aargang.

Tempelarbejde og Tiendeloven.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,
holdt i Tabernaklet i Saltfjøstaden den 19. August 1900.

Jeg er blevet opfordret til at tale i de faa Minutter, der endnu ere tilbage af dette Møde. Jeg giver mit oprigtige Samtykke til alle Emner, som have været omhandlede af Apostlene i denne Konference, og det er mit oprigtige Ønske, at disse vigtige Ting ville finde en vedvarende Blads i Folkets Hukommelse. Det Arbejde, som vi have paaataget os, er baade timeligt og aandeligt. Vi maa altsaa erindre, at det timelige og det aandelige ere sammenblandede. De findes ikke adskilte, det ene kan ikke blive udført uden det andet, saalænge vi ere her i Dødeligheden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er baade en fysisk og en aandelig Organisation. Vi behøve praktisk Tro — det er: vi maa praktisere Evangeliets Principper.

Vi ere bestættigede med Tempelarbejde. Vi have bygget fire Templer i dette Land, og vi byggede to i Østen, før vi kom her. I Profeten Joseph Smiths Levetid blev det ene bygget og indviet, Grundvolden blev lagt til det andet, og Murene var næsten færdige, da han led Martyrdøden. Det var færdiggjort ved Folkenes Flid under de mest prøvende Omstændigheder og Fattigdom og var indviet til Herren.

Herrens Huses Ordinanser blev forrettede deri, som Profeten Joseph Smith lært dem til Kirkens ledende Autoriteter. Det samme Evangelium, Ordinanser, Autoritet og Belsignelser, som blev givne ved Profeten

Joseph Smith, og som han lærte til sine Medhjælpere, nydes nu af og er lært til de Sidste-Dages Hellige i de fire Templer, som ere byggede i Bjergenes Dale. Maar I høre nogen sige, at vi have forandret Ordinanserne, forvanslet Lovene eller brudt den evige Vægt, som var gjort under den personlige Forvaltning af Profeten Joseph Smith, saa sig dem fra mig og fra Præsidenterne Snow og Cannon samt fra alle dem, som leve i Dag, og som modtog Belsignelser og Ordinanser ved Profeten Joseph Smiths Hænder, at de ere i Bildfarelse. Det samme Evangelium gælder i Dag, og de samme Ordinanser forvaltes nu baade for de Levende og de Døde, som blevne givne ved Profeten selv og af ham igen til Kirken. Saal langt som jeg ved, er der ingen Ordinanser, som Kirken nu nyder, der ikke vare aabenbarede til Kirken ved Profeten Joseph Smith. Jeg kender ingen ny Lære, som er aabenbaret. Principper, som vare aabenbarede ved Profeten Joseph Smith, ere voksede og have udfoldet sig mere fuldkomment og klart for Forstanden. Men jeg ved ikke, at vi have modtaget noget nyt. Dog, hvis vi skulle modtage noget nyt paa Kirkens rette Maade, ville vi være lige saa beredvillige til at antage det, som vi vare eller vilde være af Profeten Joseph Smith. Selv Tiendedoven er ingen ny Lære. Aabenbaringen om dette Princip var givet ved Profeten Joseph Smith. Det eneste, som mangler, er, at de Sidste-Dages Hellige mer eller mindre have forsømt at adlyde denne Lov. Det er en Ros til Præsident Snow og hans Forvaltning og en Ros til de Sidste-Dages Hellige, at de have givet Alt paa hans Raad, og at mange af os ere mere lydige mod denne Lov, end vi have været i de forløbne Aar. Hvad mig angaaer personlig (og jeg tror, jeg kan tale for nogle af mine Bekendte; dog, jeg ønsker helst, at de tale for sig selv), hvad der har været talt om Tiendedoven i de sidste halvandet Aar, har ikke gjort den mindste Forskel paa mig. Min Tiende er i Dag en Tiendedel af, hvad Gud giver mig. Min Tiende i den forbigangne Tid har været det samme. Det har været mig en Fornøjelse saavelsom en Bligt at betale Tiende til Kirken hvert Aar af alt det, som Herren har givet mig at raade over. Den Mand, som ikke tror paa dette Princip, tilfidesætter en af Guds Aabenbaringer, som han gav ved Profeten Joseph Smith. Det er en Besaling til Folket med en Forhæftelse. Den er nødvendig for den timelige Vel-færd af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den sekteriske Verden formerer sin Indkomst ved at tigge og ved at lade Bøssen gaa rundt, hver Gang de møde til Gudstjeneste. De tigge af Folket for deres Kirkers Underholdning. Paa denne Maade falder Byrden paa dem, som ere villige til at yde af deres Midler. De, som ikke ere villige eller ikke føle dertil, bære ingen Del af Byrden. Dette er ulige. Det er ikke retsfærdigt. Endvidere, det er et af Verdens Systemer og udtænkt af Menneskene, og om der er Belsignelser, som følge Bedligeholdelsen

af deres Kirker, saa ere de, som ere uvillige til at give Understøttelse, nødvendigvis udelukkede derfra. Æ Guds Lov er ikke mere forlangt af een end af en anden. Herren har lagt Pligten eller Byrden, om Pligt med belønnende Forjættelser kan faldes en Byrde, ligeligt paa ethvert Individ. Hans Fordring er retsærdig, og denne er at give en Tiendedel af, hvad han stænker os som en Belønning for vor Flid, Spar-sommelighed og Bedholdenhed. Hvis min Tiende er stor, saa er dens Betaling ingen større Byrde paa mig end paa den Mand, hvis Tiende er et mindre Beløb. Det er kun en Tiendedel for alle — hverken mere eller mindre. Herren fordrer ikke mere under denne Lov, og Kirkens Fornødenheder ville ikke under de nuværende Omstændigheder behøve mere, hvis alle Folk vilde iagttagte denne Lov. Derfor, de, som forsømme dette Privilegium, forspilde deres Lejlighed til at modtage en Belsignelse af Guds Haand. De ere ikke lovlydige Medlemmer af Kirken, thi en Mand, som adlyder Lovene paa een nær og overtræder ved ikke at holde denne, er en Lovovertræder og er ikke i Harmoni med den Almægtiges Hensigter. Naar han bliver vejet, vil han nødvendigvis blive fundet for let, fordi han i det mindste har været ulydig mod en Lov, som var givet til hans Fordel saavæl som for at understøtte Kirkens timelige Velvære. Den er Kirkens Indkomst-Lov. Vi komme ikke til eder for at tigge eller forlange Gunstbevisninger. Vi forlange blot, at Æ gøre eders Pligt, som vi gøre vor, at adlyde Guds Lov, som vi gøre, og derved sætte eder selv i Overensstemmelse med, hvad Gud fordrer, hvorved Æ ville hjælpe eder selv til at opnaa den Almægtiges Gunst og Belsignelse og hjælpe til at vedligeholde Guds Riges timelige Fornødenheder her paa Jordens.

Vi bede eder ogsaa at være forenede, at være eet. Brødrene have sagt mange gode Ting derom i denne Konference. Jeg tror paa Forening. Jeg tror, at uden vi ere eet i disse Ting, som henhøre til Bions Opbyggelse, ere vi ikke Guds Børn. Men jeg ønsker at sige til eder, at vi ikke ere eet. Der er ikke den Forening iblandt os, som der burde være; somme Tider, naar Præsident Snow siger til en Broder, hvad han ønsker ham at gøre, vender han sig paa sin Hæl og siger, at det kommer i Strid med hans Følelser og Frihed, og at han foretrækker at følge sin egen Vilje hellere end at lytte til Raad. Æ denne Henseende ere vi ikke altid eet. Og jeg ønsker at sige, at denne Mangel paa Enhed findes ikke alene iblandt Folket, men den naar tillige ind i Præstedømmets højere Rækker, om jeg har nogen Magt til at bedømme Anderne.

Lad mig læse, hvad Herren siger:

„Og nu, sandelig siger jeg eder angaaende Landets Love, er det min Vilje, at mit Folk skal iagttagte og gøre alt, hvad jeg besaler dem.“

Dette er det første Punkt.

„Og den Lov i Landet, der er konstitutionel, som understøtter Frihedsgrundsfæstninger og forsvarer Folkets Rettigheder, tilkommer alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor bifalder jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken deri, at I begunstige den Lov, der er konstitutionel i Landet; og med Hensyn til Menneskets Lov kommer alt, hvad der er mer eller mindre end dette, af det onde. Jeg, den Herre Gud, frigør eder; derfor ere I i Sandhed fri, og Loven frigør eder ogsaa; ikke desmindre, naar de Uugadelige herfse, sukker Folket. Derfor burde man ned Flid føge efter retskafne og forstandige Mænd, ja gode vise Mænd skulle I besluite eder paa at understøtte, ellers kommer det, der er mindre end dette, fra det Onde.“

Spørgsmaalet paa mit Sind er dette: Hvem skal dømme dem, som ere gode og vise Mænd? Hvis det er overgivet til mig at dømme dette, siger jeg: en vis Mand. Overlade I det til Broder Brigham, kunde han foretrække en anden; eller hvis vi overlade det til Folket, siger een denne, og en anden hin. Spørgsmaalet til mig er: „Er mit Sind i en saadan Tilstand, at jeg, naar jeg modtager Herrens Ord angaaende den rette Mand, kan adlyde det, om det endogsaa er lige modsat mine Følelser og min Overbevisning? Hvis jeg føler, at jeg kan adlyde Herrens Ord i denne Retning, saa er jeg i Harmoni med Alanden i Herrens Værk. Kan jeg ikke gøre det, saa er jeg ikke i Harmoni med denne Aland.“

Vi tro paa at understøtte Hjemmeindustri. Vi ønske Selvbestyrtelse. Vi ønske, at Folket vil beskytte Hjemmeindustrien, at de ikke sløves eller hentærer iblandt os. Vi har en Uldvarefabrik i Provo. Den har været der i mange Aar. Præsident Young var dens praktiske Grundlægger. Han stiftede den. Hvorfor? For at vi kunde fabrikere vores egne Tæpper og ikke importere dem; at vi maatte fabrikere vort eget Klæde, give vores egne Folk Arbejde, beholde vores Penge hjemme og vorde velstaaende, som det var Herrens Hensigt vi skulle være. Men hvad er Resultatet? 85 pro Cent af Barerne fra denne Fabrik maa finde et Marked i Østen eller Vesten, fordi den mangler Understøttelse hjemme. Tænk paa det! Kun 15 pro Cent af Barerne fra Provo Uldfabrik bruges af Folket her hjemme, endskønt Fabriken ikke er stor nok til at frembringe en Tjeddedel af, hvad Folk behøve. Broder Smoot siger saaledes; han ved Bested. Hvor lovale ere vi da til disse Principper, som Præsident Young læerte os! Og til vores egne Fordele! Undse I eder ved disse Fakta. Jeg bruger hjemmelavet Klæde, og jeg er stolt deraf. Jeg har kun brugt meget lidt af andet i mange Aar. Hvis jeg maa betale lidt mere for det end for Tøj fra Østen — hvilket jeg ikke tror jeg gør — saa er det mere brugbart og kostet mindre i Tidens Løb. Men nej! Nogle af vores Folk ville hellere købe Kradsuldbarer fra Østen, frembragt af Østens Arbejdere fra Psalter samlede fra Pesthuse og fra

andre uhygelige Steder, og trædset op og blandet i eders Klæder, som jeg kørte fra Verden. Ville jeg hellere have dette end kørte fra vores egne Fabriker? Undse jeg eder ved mit Udseende? Disse Klæder, som jeg har paa, ere af hjemmesfabriket Klæde; Ulden er af Haar fra Utah, tilberedt af Arbejdere i Utah i Provos Fabrik, og de ere skærne og syede af Skræddere i Utah hos John C. Cutlers. Jeg stammer ikke ved at bruge dem. Derfor formanter jeg eder til at understøtte eders Hjemmeindustri. Ikke alene de i Provo fabrikerede Varer, men ogsaa de andre Fabrikers paa forskellige Steder. Der er een i Ogden, en anden i Logan og nogle mindre paa andre Steder. De strider alle imod store Konkurrencer, fordi Folket ikke understøtter dem; Sandheden er, at det virker imod dem at køre Varer af Kørselsuld fra Østen i Stedet for at understøtte Hjemmeindustrien. Jeg stammer ikke ved en saadan Handelmaade. Jeg tror, at enhver ærlig og intelligent Mand burde gøre ligesaa. Vi burde være saa loyale imod hverandre, at vi understøttede hinanden og saaledes blev et frit Folk. Gud velsigne eder alle! Amen.

Tale af Eldste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltkjøstaden Søndagen den 19. August 1900.

(Fortsat fra Side 23.)

Og nogle af dem ville fortælle Eder, at Gud i Begyndelsen, før Verdens Grundvold blev lagt, valgte nogle saa ud af Naturens Usselhed til at blive frelste og ophøjede til hans guddommelige Øre, og at Resten var dømt til Fortabelse og endeløs Elendighed i Flammer og Pine med Djævelen og hans Engle. Hvilken af disse to er den mest liberale Øre?

Men hvad skulle vi sige om den „evige Straf“? Læser Bibelen ikke noget derom? Jo. Hvis jeg havde Tid, vilde jeg læse noget fra Pagtens Bog angaaende dette Emne. Men jeg vil blot kortlig fremhæve det. Herren aabenbaredes til Joseph Smith, at „evig Straf er Guds Straf“, fordi Gud er evig. Meningen er denne: Et evigt Væsen, som har evige Love, har ogsaa evige Straffe, og de, som ikke adlyde Lovene, maa lide Straffen. Straffen vedbliver for evigt, fordi den er evig; men et Menneske vil ikke lide Straf for evigt. Ethvert Individ vil modtage den Straf, som den evige Retfærdighed viser tilkommer ham. Jeg vil forklare det paa en tydelig Maade: Vi have et Forbedringshus her. Nogle gaa derind for et Tidsrum af 6 Maaneder, og naar den Tid er omme, gaa de ud igen; men Forbedringshuset bliver der. Det er der for alle Overtrædtere. Nogle gaa derind for et Aar eller to Aar, ligesom Straffen nu er, og naar de have udstaaet deres

Straf, komme de ud; men Anstalten bliver der. Saaledes er det med vor himmelske Faders Domme. Han er evig og uden Ende; og hans Love ere uden Ende. Hans Straf er evig; men han er retsfærdig, og han vil give alle, som ere ulhydige imod hans Love, en retsfærdig Del af den evige Straf, som de bør have, og ikke mere. De ville blive dømte „efter deres Gerninger“. Hvis de kun fortjene faa Slag, ville de ikke faa mange; hvis de have fortjent mange, ville de ikke slippe med faa. Hvis de skulle betale den „sidste Hvid“, før de kunne faa Tilgivelse, maa de betale den. Hvis der i deres Stilling er Omstændigheder, som retsfærdiggøre Tilgivelse, efter at en vis Del af Straffen er udsonet, da vil Herren tilgive og befri dem.

Herrens Kirkes Organisation er til Evangeliets Forkyndelse, ikke alene i dette Liv, men ogsaa i det andet. Kirken paa Jordene er forenet med Kirken bag Sløret. Profeten Joseph Smith, som led Martyrdøden for Guds Ord og Kristi Vidnesbyrd, og som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, samt hans Broder Hyrum aabnede Frelsens Dør til Aardeverdenen for den sidste Husholdning, ligesom Kristus tidligere aabnede den. Vore Apostle, Eldster og Brødre, som fulgte, og som nedlagde deres Liv for Sandheden, opbrugte deres Kæfster i Guds Tjeneste og i Arbejde for Menneskenes Frelse. De virke ogsaa for de store Masser, som sidde i Mørke. Og vi, som endnu leve, forvente, naar vor jordiske Virken er til Ende, at følge efter; Præstedømmet, som den Almægtige har givet os til at arbejde for at op løfte og frelse Menneskene i dette Liv, vil være vor Fuldmagt og Kraft, naar vi gaa bag Sløret og mødes med Aanderne af de hensovede. Dette Evangelium skal prædikes til enhver Sjæl enten i eller udenfor Legemet, „de levende og de døde“. Kristus prædikede Evangeliet saavel til de døde som til de levende, og vi forvente at gaa i hans Fodspor i Følge hans Øfste: „Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal han ogsaa gøre; og han skal gøre større end disse, thi jeg gaar til min Fader.“

Mine Venner! Jeg har kun berørt den ydre Rand af dette store Frelsens Værk. Vor himmelske Fader beredte Frelsens Plan, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, før Hjørnestenene vare lagte, da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jubleder. Og naar Jesus, vor ældre Broder, „Lammet, som var flagtet, før Verdens Grundvold blev lagt“, der var beredt som et Offer til at komme i Midten af Tiden, kommer igen, vil Lucifer ikke vinde Sejr. Men Kristus vil „tilintetgøre Døden og den, som har Dødens Magt, som er Djævelen“, og som jeg læste for eder: han vil frelse alle, som Faderen har givet i hans Magt — alle hans Brødre og Søstre. De, som ere i Aardeverdenen, ville blive bragte ud fra Mørke og Straf og ville faa en Tilværelse paa de Steder, som Gud har beredt. De ville finde en

Blads i de mange Boliger, som ere i Faderens Rige, efter at de have betalt, hvad der er paalagt dem, hvor de kunne bøje hæne for Herren og være lykkelige; for „Adam faldt, at Menneskene maaatte faa Tilbørelse, og Menneskene ere, at de maa have Glæde“. Gud har skabt os for at give os Lykkelighed og Glæde.

Mine Brødre og Søstre! Lad os, som have annammet Evangeliet, give Agt, at vi maa være ledede af dets Aland og være kærlige mod hverandre og nære gode Følelser overfor Verden, endogsaar mod dem, som forfølge og bespotte os, og som sige al Slags ondt om os falskeligen. Nær ingen Gengeldelse eller Hævn i eders Hjertter. „Hævnen er min, jeg vil betale,“ siger Herren. Det tilkommer ikke os at tage Hævn. Lad os nære de bedste Følelser, vi kunne. Hvor det er passende, lad os da sige, som Jesus sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.“ O! jeg ønsker, at jeg kunde sige det med Hensyn til nogle, som tale ilde om os — at de ikke vide, hvad de gøre. Jeg vilde nære en Følelse af Sympati og Medsyn med dem i mit Hjerte; men jeg ved det modsatte. Mange af dem vide, hvad de gøre, og naar de tale falskeligen imod os, gøre de det med fri Vilje, vidende, at hvad de sige, er Usandhed. Men endogsaa da ville vi lade dem være i vor evige Faders Hænder, for han vil give alle en retfærdig Dom. Vi ere i Stand til at vise Medlidenhed, thi de ville høste Frugterne af deres ugrundelige Gerninger, saa viist som Solen staar op og gaar ned, og saa viist som Retfærdighed vil kræve sit eget. Lad os være kærlige mod hverandre. Lad os hjælpe hverandre paa Livets Vej og være en Trøst og Besignelse for dem, vi komme i Berøring med, og ikke en Forbannelsel. Lad os bortlægge alle vores daarlige Følelser, Skinshyge, Dadleshyge, Pirrelighed og vor Tilbøjelighed til at sige og gøre det, som er ondt, og lade Kristi Aland flyde ind i vores Sjæle til at levendegøre og oplyse os. Jeg ved, at denne Aland er i Kirken, og at Kirken er Kristi Kirke, at han har oprettet den, er med den, og at hans Aabenbaringer og Aland er i den. Jeg ved det af Erfaring. Jeg ved, hvad jeg taler om, saa viist som jeg ved, at jeg staar her. Jeg ved, at dette Værk vil vokse og gaa fremad. Hindringer kunne opkomme paa dets Vej; dets Fjender kunne komme imod det som en Flod, og Vaaben kunne dannes til at angribe det; men „intet Vaaben, som er rejst imod det, skal have Fremgang, og den Tunge, som rejses i Fordommelse imod det, vil Gud dømme“. Sandheden vil triumphere, Evangeliet blive prædiket til al Skabningen; de ørlige ville blive indsamlede og vor Guds Rige blive opbygget; Kristus, vor Frelser, vil komme, Jordens blive forløst fra Synd og Satans Magt, og Jesus vil regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og alle de Trofaste skulle høste en rig Ven.

Maa Gud hjælpe os til at udføre vor Del af dette store og herlige Værk, og maa vi faa Kronen i Guds, vor Faders Rige, for Kristi Skyld. Amen!

Den 1ste Februar 1901.

Tanker om Gudelæren.

Alle Videnskaber have deres første Principper, Grundprincipper. Gudelæren er ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. I Geometrien f. Exs. danner den lige Linie og den samme Linie buet alle de Former, som indeholdes i Dimensioner, hvad enten de ere store eller smaa, fra en Bicelle til et Kontinent, fra et Kontinent til en Verden; i ethvert Genis Arbejde, ethvert Kunstpalads, i Skønheden i det hndigste Ansigts Omrids, fra Engel til Erkeengel, fra Erkeengel til Gud. Liljen og Rosen skylder dem deres Skønhed, og det mangefarvede Landskab udviser sit Tryilleri for Øjet. Var det muligt at fjerne disse Principper, vilde alle Ting blive ødelagte, og Skabelsen vilde være et Nul.

Sideordnet med denne store Sandhed og ligesaa allestedsnærværende og selveksisterende er det Princip, at Intelligens er fremstridende. Hvis vi indrømme, at Intelligens er selveksisterende, have vi bevist Læren om evig Fremstriden, eftersom alle kendte Sinds-Love modsigte, at Intelligens kan staa stille.

Handling er grundet paa Sinds-Lov, og der kan ikke være nogen Intelligens uden Handling; Intelligens maa være selveksisterende, eller ogsaa maa den være frembragt af Intet, hvilket er en Umulighed.

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Tros-Artikler fremhæver dette: „Vi tro alt, hvad Gud nuaabenbarer“; derfor kan ingen Tros-Bekendelsse indeslutte denne Tro. Den er udvidelig som Evigheden og indbefatter Læren om Guds vedvarende Aabenbaring til Menneskene for at drage dem nærmere til sig. Jesus sagde: „Min Fader er større end jeg“; ifølge Webster hans „Overmand“ eller „Foresatte“, af „højere Autoritet“; thi stor, som Jesus var, var han dog Faderen undergivne og kom for at udføre hans Willie. Paa samme Maade var den tredie Person i den hellige Treenighed, nemlig den Hellig-Aland, Sønnen undergivne, thi Jesus sagde: „Om jeg ikkegaard bort, vil Trøsteren ikke komme til eder, men om jeggaard bort, vil jeg sende ham til eder.“ Dette Skrifstued beviser klarligen, at den tredie Person i Treenigheden var Sønnen undergivne, ligesom Sønnen var Faderen undergivne, og at der er Grader i Autoritet, endogsaa i Guddommen. I Salm. 82, 1. læse vi: Gud staar i „Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guderne“. Nogle have sagt, at disse vare Afguder, men saaledes kan det ikke være, for det vilde være umuligt at dømme døde Afguder. „Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne.“ (5. Mos. B. 10, 17.) Bisseligen, Gud

er ikke en Afguds Gud; dette Skrifsted tilligemed det foregaaende stad-fæster Løren om Autoritets-Grader i Guddommen og beviser samtidig Løren om en evig Fremadskriden. En Sammenligning af disse Skrif-steder med en fremragende Lørds Udtaleller, som for nylig ere udkomme, kan være af Interesse. Han skriver, „at der var en Periode, da intet uden Gud eksisterede, at Gud i uendelige Tider var i fuldkommen En-somhed, uden en Sjæl at tale med eller have Omgang for.“

„Men saa begyndte han lige paa een Gang at skabe Verdener, Men-nesker, Dyr osv., og fra et Liv af evig Uvirkshed, sluttede han uden Twivl, at det var en Fejltagelse at være saa længe uvirkshom, og begyndte saa at foretage sig noget.“

Forsatteren giver ingen Grund til Guds evige Uvirkshed ejheller til, at han besluttede at begynde det store Skabelses-Værk. Hvilken vild-ledende Tanke! Gud beboede ikke nogen Bolig, for der var ingen. Han havde ingen Trone behov, for han havde ingen Undersatter. Ingen Bon blev udtalt i det uendelige Rum, for der var ingen at tilhede. Ensom-hed hvilede over alt. Hvor ulykkelig maa Herren ikke have været i en saadan Tilstand! Han levede for sig selv alene. Forsatteren opfører det Spørgsmaal, om det ikke var Egenkærslighed at leve i en Evighed uden at udøve en eneste Godgørenheds-Handling, og hvorledes et Væsen, som var fuld af Belgerninger, kunde føle sig tilfreds saa længe uden en eneste Gang at vise denne guddommelige Egenskab. Saadanne usornuftige Slut-ninger drager en Forsatter og „erfarende Metaphysiker“.

Han antager, at Gud skabte alle Ting af Intet, og dette er sandt efter hans Synsmaade og Logik, for Gud havde intet at skabe, uden hvad han tog ud af Intet. Fra Intet udgik utallige Universer; alle Ting med Undtagelse af Guds Person kom af Intet. Intet gjorde en Begyn-delsse og vedblev, indtil de spraglede Himle med deres kolossale Sole og deres medfølgende Foreninger af Stjerne-Verdener fremkom, som nu vise sig for det beundrende Blik.

Den samme Forsatter siger, at „Sjælen hviler“, men han giver os ingen Begyndelses-Nøgle uden fra dette almægtige Intet; han siger, at „naar den een Gang har begyndt, vil den aldrig ende“. Hvad den er, siger den lærde Teolog os ikke. Ligesom en anden Teolog, jeg har hørt omtale, antager han sandsynligvis, at „10,000 Sjæle kunne staa paa Spidser af den fineste Maal, og at der endda vil være Plads til flere“.

Saadanne Ideer udgaa fra den forstængelige Filosofi, som „giver et lustigt Intet, en lokal Bolig og et Navn“.

Joseph Smith, den store Nutidens Profet, forklarer, at Sjælen be-staar af Alanden og Legemet. Plato og de samtidige græske Filosofer have aldrig drømt om dette Dobbelt-Væsen i det tilkommende Liv. Deres Filosofi havde ligesom Nutidens Spiritualisters ingen Brug for Legemet efter Døden. For dem var Legemet en besværlig Byrde, som hindrede

Alandens Udvifling meget, den samme Anstuelse næres af mange saakaldte Kristne i vore Dage, der ligesom en Filosof, jeg talte med, anse Opstandelsen som en fysisk Umulighed, fordi alle fysiske former ende i Døden og derefter blive en fælles Måsje, som taber al Mulighed for Genoprettelsen af Formen. Men hvorfra kommer alle Livs-formerne paa vor Planet? Han svarede: fra Kaos. Saa maa jo Kaos paa en vis Maade have frembragt alt det, vi se; hvorfor kan da ikke Kaos genbringe dem?

Herren forkyndte ved Joseph Smith, at Opstandelsen er Sjælens Forløsning eller Genforening af Aland og Legeme, og at Menneskets Frelse indbefatter denne dobbelte Tilværelse. Den opstandne Forløser var en Type paa det forherligede, ophøjede og celestiale Menneske. Hvis celestial Hærlighed kunde opnaas foruden et Legeme, hvorfor brød da Jesus Gravens Baand og genindgik i sit Legeme? Hvorfor beholder han det endnu? Hvorfor vil han genkomme i denne forherligede Tilstand? „Hvad ere disse Wunder i dine Hænder og din Side?“ vil være Gødernes Spørgsmaal, naar Messias kommer for at frigøre Jerusalem.

I et dødeligt Legeme, levendegjort af Alanden, der behøvede det som et jordisk Hus, ligger Spiren til endeløs Formerelse og Fremadskriden. Det dødelige Menneske oprejst til Guders Rang, og frembringende Væsener i sit Billede i endeløse Verdener, er en Lære, som ingen Lærer i Skriften-dommen har fattet, før Joseph Smith forkyndte den i Læren om Egtekabs-Pagtens Evighed. De retsfærdiges Opstandelse er en Genforening af Kønnene i den tilkommende Verden. Egtekabet er evigt. Familie-Kredsen er ikke for evigt afbrudt ved Døden, som mange antage. Det, som var begyndt i Skræbelighed og vedblev gennem det jordiske Livs Trængsler, er fuldkommengjort ved en Genforening, hærligere end Øjet har set eller er indkommert i noget Menneskes Hjerte i denne dødelige Tilværelse. Opstandelsen er altsaa ikke et abstrakt aandeligt Væsen, adskilt fra sand Tilværelses-Elementer, men en forstaaelig Virkelighed.

Herren sagde til Joseph Smith at „Aland og Elementer uadskilleligt forenede modtage en Glædes-Fuldkommenhed, og naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke modtage Fuldkommenhed.“ Hvor ofte er ikke Herrens Nadvere uddelt til Mordere, som have Bøddelens Reb om Halsen, og de ere sendte lige til Abrahams Skød? Disse Præster have endnu ikke lært, at Frelse indbefatter Legemets Opstandelse, og at ingen menneskelig Sjæl har en fuldkommen Hærlighed, naar den er adskilt fra Legemet, hvor retsfærdig den end maatte være, langt mindre en Morder, hvem Skriften figer, „har ikke det evige Liv blivende i sig“.

Job sagde, „i mit Kød skal jeg se Gud“. Ja endog Jesus opfor ikke til Himmelnen, før han genindgik i sit Legeme. De retsfærdiges Glæder i det udstrakte Paradis ere usfuldstændige uden Opstandelsen. Hvor maa derfor ikke en Gudelære være, som fornægter dette Princip, intet

Faktum er mere fuldkomment bevist, at drage det i Twivl vilde være det samme som at forkaste den kristne Tro.

Jesu Kristi Kirke med dens Præstedømmem er gengivet for at give Verden en forrett Gudelære, at Tiden maa komme, da Folk skal sige om deres Trosbekendelser og deres Kirker, „vore Fædre ejede dog Falskhed, ja, Forsængelighed, og det kunde intet gavne dem.“ (Jeremias 16. 19.)

De nuværende Bestrebelsler paa at forandre Fædrenes Trosbekendelser er et Vidnesbyrd om den almindelige Utilfredshed og Vanstro med Hensyn til den. Tiden vil uidentvivl komme, da gentagne Forandringer vil efterlade saa lidet at tro paa, at de ørlige af Hjertet i alle Kirkесamfund ville se deres Fejltagelse og modtage Kristi Lære.

Millennial Star.

Åflosninger og Beskikkelse. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste løses følgende 2Eldste med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion:

Peter Jensen fra Aalborg Konference; Carl R. Erickson og Andrew C. Pearson fra Stockholms Konference. Den sidste paa Grund af Sygdom.

Louis K. Andreasen løses fra at virke i Göteborgs Konference og besikkes til at arbejde i Skåne Konference.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 32.)

Før Sejren er saaledes opnaaet og Triumfen vunden, maa Retsfærdighedens Fjende blive overvunden; den sidste Fjende, som skal overvindes, er Døden. Apostelen Paulus siger saaledes desangaaende: „Derefter kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget; naar han faar tilintetgjort al Fyrstedømme og al Vælde og Magt. Thi ham bør det at regere, indtil han faar lagt alle Fjender under sine Fødder. Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden.“ (1. Kor. 15, 24.—26.). Den følgende partielle Beskrivelse af Jordens i dens udødeliggjorte Tilstand er givet ved Profeten Josef Smith i denne Uddeling: „Denne Jord i dens helliggjorte og udødelige Tilstand vil blive dannet lig et Krystal og vil være en Urim og Thumim til dens Beboere, hvorved alle Ting, henhørende til et underordnet Nige eller Niger af en lavere Grad, ville blive aabenbaret til dem, som bo der, og denne Jord vil være Kristi.“

Videnkabelige Beviser mangl.

Forsøg ere blevne anstillede for at bevisliggøre Overensstemmelsen mellem Videnskabs-Læren angaaende Jordens Bestemmelse og Skriftenes Forudsigelser om den samme Ting og dens bestemte Tornhelse, ved hvilken den vil blive forandret til et Opholdssted for udødelige Sjæle. Uden at drofste Enkelthederne af de antagelige Beviser og de indbrydelses Overensstemmelser mellem Videnskabslæren og det aabenbarede Ord i denne Sag er det nok at sige, at de saakaldte Beviser ikke ere tilfredsstillende, og Videnskaben er praktisk talt stum angaaende dette Emne. Geologerne anse Jordens som et Legeme i vedvarende Forandring, dens Overflade som en forskellig Sammenblanding af materielle Brudstykker; de læse som i en Bog Beretningerne, indskrevne paa den stenede Flade, om Fortidens Fremstridt, igennem mange paa hinanden følgende Fremstrids-Trin, af hvilke ethvert har gjort Jordens mere stikket til menneskelig Beboelse end dets Forgænger; de se baade de opbyggende og ødelæggende Magter, som nu ere i Virksomhed, saasom Fastlandet, give efter for den nedbrydende Virksomhed af Luften og Vandet og ved dets Opløsning afgive Materialer for andre former, som nu blive byggede; den almindelige Følge af alt dette er: tildels Nedbrydning af Bjergene og Ophøjelse af Dalene. Endvidere se de de vulkanske Kræfter paa andre Steder forstørre Jordens Ujævnhed ved voldsomme Uddbrud og Forhøjelse af Jordskorpen, og de bekende deres Mangel paa Kraft efter deres nuværende Synsmaade og til, efter hvad de kunne slutte sig til af det forbigangne, at forudsige en bestemt Fremtids-Mulighed angaaende Jordens Fremtids-Udvikling. Deres Bestrobelser have været af saa ringe Verdi, med Hensyn til at udfinde Begyndelsen eller at bestemme Enden af denne Klode, at de i Almindelighed opgive Forsøget. Den Tidsafsnit dannende Erklæring af en bekendt Videnskabsmand er nu blevet et Ordsprog: „Geologien viser hverken Begyndelsesspor eller Udsigter til en Ende.“

Astronomen, som studerer de varierende Egenskaber af andre Verdeners Kloder, kunne delvis forstaa, ved ligestillede Forhold imellem denne og andre Kloder, den sandsynlige Ende paa vor egen Jord. Ved at se ud i Verdensrummet med en meget forstørret Synsevne se de inden i dette System, til hvilket vor Jord hører, Særer, som foreviser en stor forskellighed i Udvikling, nogle i en brændende Tilstand, som synes ustikfede til Beboelse for Bæsener af samme Bestanddele, som vi ere, andre i en Tilstand, som er mere lig vor Jordens, og efter andre, som synes gamle og livløse. Af disse langt bortliggende Systemer, af hvilke forholdsvis kun saa ere under vor Solens Indflydelse, kende de intet uden deres Tilværelse. Men Astronomerne have aldrig opdaget en fornøjet eller himmelsk Verden. Tror I, at et dødeligt Øje kunde se en saadan, hvis den var indensfor vor Synskreds.

En Digter har strevet:

„Tænk ej, hvis Mennesket ikke var,
At Himlen skulde mangle Beskuere,
Gud vil have Pris!
Millioner af aandelige Væsener
Gaa paa Jordens,
Uset baade, naar vi ere vaagne,
Og naar vi sove.“

Hvis denne Tanke er grundlagt paa Sandheden, og den kristne Sjæl vil næppe betvile det, kunne vi lige saa let tro paa Tilværelsen af andre Verdener end disse, hvis Bestanddele ere saa grove, at de kunne reflektere Lyset til vore matte Øjne. Jeg gentager, at med Hensyn til det aabenbarede Ord angaaende Jordens Fornhelse og dens Erhvervelse af celestial Herlighed har Videnskaben intet at tilbyde hverken for eller imod. Vi skulle dog ikke derfor foragte Videnskaben eller dens Tilhængeres Arbejde. Nej, ingen forstaar mere fuldkomment end den sande Videnskabsmand, hvor lidet vi vide.

Legemets Opstandelse.

Når forbunden med og svarende til Jordens forordnede Fornhelse, hvorved vor Planet skal forandres fra sin nuværende sorgelige Tilstand til en forherliget Fuldkommensheds Tilstand, er Opstandelsen af alle Legemer, som have haft en Eksistens paa Kloden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder Læren om den bogstavelige Opstandelse og den virkelige Genforening af hedengangne Alander og de Tabernakler, hvori de vare under Dødelighedens Brøvestand, og en Omstiftelse fra Dødelighed til Uldødelighed angaaende dem, som ville leve paa den store Forandrings Tid, og som paa Grund af deres individuelle Retfærdighed undgaa at sove i Jordens Skæd. Men i en saadan Lære er Kirken ikke meget forskellig fra de fleste „kristne“ Sekter uden maaße i den bogstavelige Maade, paa hvilken den lærer Legemets Opstandelse, og angaaende den opstandne Naturs Tilstand. Bibelen er fuld af Beviser paa de Dødes Opstandelse. De menneskelige Begreber om Opstandelsen støtte sig ganske paa Alabenbaring. Hedeniske Folkeslag have derfor ingen Forestilling om den virkelige Opstandelse fra Døden til Livet.

Vi ere ledede ved Troen til at antage Læren om Opstandelsen, hvilken i al Fald er overflødig bevist ved Alabenbaring paa en utvetydig og bestemt Maade. Videnskaben, den menneskelige Undersøgelses Resultat, giver os ingen Beviser paa en saadan Tildragelse i levende Tings Historie. Sandt nok, Sammenligninger ere brugte, Metaforer ere blevne anvendte, Lignelser givne for at vise en lignende Genpart af den udødelige Forandring i Naturen, til hvilken kristne Sjæle se fremad med

uſvækket Fortrøſtning; men alle ſaadanne figurlige Anwendelſer i Tale ere fejlagtige i deres antagne Analogi.

Foraarets Tilbagekomſt efter Winterens dødbringende Søvn, Larvens Forandring til Puppe og dens efterfølgende Fremkomſt som Sommerfugl, den levende Fugls Fremkomſt fra Eggets gravlignende Hule, diſſe og andre naturlige Udbviklingsmaader ere benyttede for at bevise Opſtandelsen. De ere alle mangelfulde, thi intet af diſſe Tilfælde foregik efter en virkelig Død. Hvis Træet dør, vil det ikke igen ſkyde Løv ved Solens Tilbagekomſt; hvis Livſſpiren i Egget eller i Puppen dør, vil Fuglen eller Sommerfuglen ikke fremkomme. Hvis vi uden stor Forsigtighed gøre Brug af ſaadanne Fremſtiller, kunde den Tanke opſtaa, at Legemet, ſom er forudbestemt til Opſtandelse, ikke er dødt i Virkeligheden, og at derfor Levendegørelſen, ſom ſkal følge, ikke er, hvad Guds aabenbarede Ord forkynder den at være. Jagttagelſer bevise, at naar Alanden og Legemet adſtilles, efterlades Legemet en livløs Masse, der ikke længere er i Stand til at modſtaa den fyſiſke og kemiske Opløſnings Fremſtriden. Legemet, der er forladt af ſin udødelige Besidder, er bogstaveligt dødt; det vil blive opløſt og blandet med sine naturlige Elementer, og dets Bestanddele ville igen indgaa i Materiens universale Omløbskredſ. Dog er Opſtandelse fra de Døde forſættet os; Troen hos dem, ſom forlade ſig paa Sandheden af det aabenbarede Ord, vil blive retſærdfiggjort, og den guddommelige Beslutning vil blive fuldbyrdet.

Forudſigelſer angaaende Opſtandelsen: —

Profeterne i Verdenshistoriens forrige Uddelinger have forudſet og forudsagt Dødens endelige Overvindelse. Nogle af dem vidnede i Særdeleshed om Kristi Sejr over Graven; andre have omtalt den almindelige Opſtandelse. Job, ſom igennem Prøvelſer var blevet en taalmodig Mand, sang med Glæde endogſaa i ſin Smerte: „Thi jeg, jeg ved, at min Frelſer lever, og den Sidste ſkal ſtaa paa Støvet; og (naar) de, efter min Hud, have affſledet dette (mit Kød), da ſkal jeg (dog) bestue Gud af mit Kød, hvilket jeg ſkal bestue for mig, og mine Øjne ſkulle ſe og ikke en Fremmed (endſkønt mine Myrer ere fortærede i mit Skød.)“ (Job 19, 25—27). Enøk, til hvem Gud aabenbarede ſin Hensigt at forløſe Mennesſene, forudsaa Kristi Opſtandelse, de retſærdfige Dødes Fremkomſt med ham og den endelige Opſtandelse af alle Mennesker.

(Fortsættes.)

Statistik Rapport

diner

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aret 1900.

Hvad ej I føler, faar I aldrig sagt;
thi frem af Sjælens Dyb maa Ordet bryde,
som fra et Kildespring til Hjertet flyde
med det Oprindeliges hele Magt.

Limi I kun alskens gamle Fraser sammen,
lav en Ragu af det, som andre levner,
og pust af Eders Lungers Kraft til Flammen
i Afledningen, om I ellers evner!

Hos Børn og Aaber vil I Bisald vinde,
hvis det er det, I spidser Munden paa;
men aldrig vil I Bej til Hjertet finde,
hvis ikke eders Ord fra Hjertet gaa.

Goethe.

Formedelst Lydighed til Guds hellige Bud og Love skal Maalest op-
naas for Menneskets Skabelse, nemlig et evigt Liv i de Saliges Boliger
i det himmelske Rige.

A. P.

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Sloegt og Venner, at min
elskede Hustru, Hanna Mathea Jørnsen, afgif ved Døden den 2. No-
vember 1900 i Richmond, Cache Co., Utah. Hun blev født den 14. No-
vember 1831 i Sande Sogn, Drammen, Norge, men boede det meste
af Tiden i Frederiksstad. Hun annammede Evangeliet i Frederiksstad,
Norge, i 1867, og kom til Utah den 23. December 1896. Hun var en
trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.
Hun efterlader sig Mand og to Østre, Constance og Otilie, som ere her
i Utah, samt tre Østre, som endnu ere i Norge. Hun var en kærlig
Hustru og en god Moder. Højt var Du elsket, og dybt er Du savnet.

Olaus Jørnsen.

(„Skand. Stjerne“ bedes optage.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonne-
mentspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Året portofrit.

Innehold.

Tempelarbejde og Tiendeloven	33	Afløsninger og Besiddelser	43
Tale af Eldst Chas. W. Penrose	37	De Sidste-Dages Helliges Tro	43
Red. Beni.:		Statistisk Rapport	47
Tanker om Gudelæren	40	Dødsfald	48

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal
Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).